

Vandgrænse den mindste, som nogen europæisk Stat har — med Undtagelse af England, som ingen har, og Sverige-Norge, hvis Vandgrænse er saadan, at den ikke taaler Sammenligning. Men vil man tænke sig, at andre Lande, som have en meget udstrakt Vandgrænse, vilde høre sig ud paa den Maade, vilde det være aldeles uoverkommeligt. Derfor ligger det nær, ogsaa af den Grund at tænke paa, om det ikke i Fremtiden skulde være muligt at faa Staterne til at indgaa i en Union, en Forening, og vedtage en fælles Konvention, saaledes at de kunde optræde i Fællesskab mod Koleraen. Naar en saadan Union var kommen i Stand, og naar sagkundige Folk efterhaanden bleve mere og mere enige om Fællesforanstaltninger, vilde man meget snart efter Koleraens Udbrud kunne have ikke alene disse Afspærringer, men ogsaa have Karantænen mod de Lande, som havde sluttet sig til Unionen, kort sagt: høre sig ad inden for Unionens Omraade, som man nu bærer sig ad inden for et enkelt Land, naar der f. Eks. udbryder Kreatursygdomme, idet man saa kun affpærrer det Distrikt, det Sted, som er Arnestedet for Smitten, medens saa det øvrige Land bliver frit. I Tilfælde af, at vi havde en saadan Union, kunde Unionens Lande blive fri for en saadan Karantæne, som i højeste Grad standser Handel og Samkvem, og det vilde være en meget stor Besparelse. Hvorledes man nu skulde gaa frem for at faa denne Tanke gennemført, er jo et Spørgsmaal for sig; men jeg tror ikke, det er uløseligt. Vi have jo mange Fortilsælde i den Henseende, mange Mønstre at gaa efter. Der er jo dannet Unioner af Stater til forskellige fælles Formaal. Vi have jo f. Eks. en Verdenspostforening, en Verdenstelegrafforening, en Forening til Bestyttelse af litterær og kunstnerisk Ejendomsret, en Forening til Bestyttelse af industriel Ejendomsret, ja der er endogaa dannet en Union til Undertrykkelse af den afrikanske Slavehandel. Man ser altsaa, at mange forskellige Formaal kunne fremmes gennem denne Unionsaanke; og det er næsten altid Tilfældet, at naar der er dannet en saadan Union paa Grundlag af en Konvention, bliver der tillige oprettet et Bureau, som er Forbindelsesled mellem alle de Stater, som have sluttet sig til Unionen. Dette Bureau er tillige Forbindelsesled mellem de Konferencer af Staternes delegerede, som holdes fra Tid til anden; det opbevarer Resultaterne og fører dem videre, saaledes at der vedligeholdes en vis Forbindelse. Det vilde være den systematiske Fremgangsmaade for ved internationale Forholdsregler

at bekæmpe en saadan Sygdom. Det var altsaa det første Skridt, som skulde gøres, at en eller anden Stat indbød til en saadan Konference, og efter hvad jeg har hørt, ser denne Tanke allerede kommen frem i Østerrig. Men den ligger i øvrigt saaledes i Luften, at kommer den ikke frem det ene Sted, kommer den frem det andet.

Det fælles Bureau skulde, som jeg jagde, ikke alene være et Forbindelsesled mellem Staterne, men ogsaa mellem dem, som studere Koleraens Natur for at faa Løst forskellige vanskelige, endnu meget tvivlsomme Spørgsmaal, f. Eks. Spørgsmaalet om, hvorvidt Sygdommen smitter paa den ene eller den anden Maade — hvad der skulde være Betingelsen for, om et Sted skulde anses for smittet eller ikke — hvorlænge Karantænen skulde vare — naar Smitten igen kunde antages at være ophørt o. s. v. Jeg mener, at disse Konferencer, som skulle holdes fra Tid til anden, skulle have delegerede ikke alene valgte blandt Lægerne, men ogsaa delegerede af administrativt kyndige Personer; og at de Reglementer, som fra Tid til anden blive ubarbejdede, komme til at tjene som Kettesnor for de Stater, som have sluttet sig til Unionen. En lille Begyndelse til et saadant Bureau findes for Resten allerede i Alexandria, men det har kun et særligt Formaal. Det er grundlagt af de Konferencer, som have været holdte — den sidste Konference blev holdt i Venedig i Januar forrige Aar — for at bekæmpe Indførelsen af Koleraen Ost fra, navnlig gennem Suez Kanalen. Jeg nævnte Østerrig, hvor der skal være Tale om Indbydelse til en saadan Konference. Saa vidt jeg ved, har der ogsaa været et Samraad for nylig mellem Læger fra de tre nordiske Riger for at enes for Scandinaviens Vedkommende om fælles Foranstaltninger eller dog for at tilraade, hvad man haaber, Regeringerne ville gaa ind paa. Det er altsaa en Tanke, som i Grunden rører sig paa forskellige Steder, og som nok efterhaanden vil udforme sig bestemt for omstder at lede til mere omfattende internationale Foretagender.

Jeg skal til Slutning kun sige et Par Ord om et Par Bestemmelser i selve Lovforslaget. I § 3 er der bestemt, at saadanne Personer, der komme fra Udlandet, og som ere pligtige til at forsyne sig med Opholdsbog, skal man kunne nægte Afgang til Landet. Det er en meget streng Bestemmelse mod dem, der ere uheldigt stillede i Samfundet og tillige uheldigt stillede med Hensyn til saadanne Sygdomme, mod dem, som lide mest under dem. Men iøvrigt mener jeg ogsaa, det er dem, Smitten nærest kommer